

4. TĒMA 19.– 25. JŪLIJS

GLĀBŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 18:9-14, Jāņa 6:44; Lūk. 15:3-10; Mat. 20:28; Jāņa 8:34-36; Jāņa 6:35, 47-51.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:16)

Mēs bieži sakām: „Nāve ir dzīves sastāvdaļa.” Nē, nāve ir dzīves beigas, nevis daļa no tās. Mēs esam tā pieraduši pie nāves, ka mēs to ierindojam nepareizā vietā, nosaucot to par pilnīgi pretēju tam, kas tā patiesībā ir. Tomēr mēs saprotam to, un viens mums ir skaidrs: bez dievišķas palīdzības visu mūsu liktenis būtu mūžīga nāve.

Par laimi, mums ir šāda palīdzība. Dievs savā bezgalīgajā mīlestībā piedāvā mums glābšanu Kristū. Kad eņģelis pasludināja Mesijas dzimšanu, viņš nosauca Viņu par „Jēzu” (ebreju vārds nozīmē „glābšana”). „... jo viņš izglābs savu tautu no grēkiem.” (Mat. 1:21)

Šajā nedēļā mēs pārdomāsim Jēzus glābšanas darbu. Vispirms pievērsīsim uzmanību savas glābšanas pamatam un vēlāk tās rezultātam.

Bībele saka skaidri. Mums ir tikai divas izvēles savu grēku jautājumā: vai nu mēs maksājam par saviem grēkiem uguns jūrā, vai arī pieņemam Kristus maksu par tiem pie krusta. Pārdomājot Dieva dāsno žēlastības dāvanu Kristū, atjaunosim pazemīgi savu ticību Jēzum kā savam personīgajam Glābējam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. jūlijā!

Glābšana ir Dieva dāvana

Jāņa 3:16 ir izmantoti divi darbības vārdi, lai aprakstītu, ko Dievs ir izdarījis, lai mūs glābtu. Kā šie darbības vārdi ir savstarpēji saistīti? Ko tie atklāj par mūsu glābšanas izcelsmi? _____

Latviešu valodā vārds „mīlēt”, īpaši paviršais veids, kā tas mūsdienās bieži tiek lietots, ir pilnīgi nepiemērots, lai izteiktu gādīgās intereses dziļumu, ko izsaka grieķu darbības vārds „agapaō” (mīlēt). Jaunajā Derībā šis termins un ar to saistītais lietvārds „agape” (mīlestība) atklāj Dieva dziļo un pastāvīgo mīlestību pret Viņa radījumiem, kas ir pilnīgi necienīgi saņemt šādu mīlestību. Mīlestība ir Dieva rakstura vispārākā īpašība. Viņš ne tikai mūs mīl, bet Viņš ir mīlestība (1. Jāņa 4:8).

Dieva mīlestība nav impulss, kas balstīts uz Viņa jūtām vai patiku. Viņa mīlestība nevienu nešķiro, un tā nav atkarīga no tā, ko mēs darām. Dievs mīl pasauli, tas ir, visus cilvēkus, tai skaitā tos, kas nemīl Viņu.

Patiesu mīlestību atpazīst pēc darbības, ko tā rada. Dažreiz mēs kā cilvēki sakām, ka mīlam kādu, bet mūsu rīcība rāda pretējo (1. Jāņa 3:17, 18). Ar Dievu tas tā nenotiek. Viņa mīlestība atspoguļojas Viņa darbos. Mīlestības dēļ Viņš deva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai mūs glābtu. To darot, Dievs atdeva mums visu, kas Viņam bija, tas ir – pats Sevi.

Izlasi Lūk. 18:9-14! Ko šis stāsts mums māca, kādai vajadzētu būt mūsu attieksmei pret Dievu un Viņa žēlastību? _____

Iespējams, mēs esam lasījuši šo līdzību tik daudz reizi, ka neesam pārsteigti par Jēzus spriedumu: „Es jums saku: šis [muitnieks] nogāja savās mājās attaisnots, bet tas otrs ne.” (Lūk. 18:14) Tomēr tie, kas dzirdēja Jēzu pasludinām šo spriedumu, noteikti bija pārsteigti. Vai tas nebija nevaisns iznākums?

Jā, tas bija pilnīgi nepelnīti. Tāda ir glābšana. Tā ir dāvana no Dieva. Dāvanas netiek pelnītas. Tās vienkārši tiek pieņemtas. Mēs nevaram nopirkt glābšanu. Mēs varam to tikai saņemt. Lai gan Jēzus nekad neizmantoja jēdzienu „žēlastība”, Viņš skaidri mācīja, ka glābšana ir žēlastībā un žēlastība ir dota tiem, kas to nav pelnījuši.

Ja Dievs tev dotu to, ko tu esi pelnījis, kas tas būtu un kāpēc? _____

Glābšana: Dieva iniciatīva

Vienkārši lasot evaņģēlijus, mēs redzam, ka par savu glābšanu esam pateicību parādā tikai un vienīgi Dievam. Jēzus nenāca šajā pasaulē tāpēc, ka mēs Viņu būtu aicinājuši, bet tāpēc, ka Tēvs, mīlot mūs, sūtīja Viņu. Tēva iniciatīvu apstiprina tas, ka Kristus bieži izmanto frāzi „tas, kas Mani ir sūtījis” un „Tēvs, kas Mani ir sūtījis” (NKJV). (Izlasī Jāņa 7:28, 8:29, 12:49)

Ko vēl Tēvs dara mūsu glābšanas labā (Jāņa 6:44)? _____

Neskatoties uz faktu, ka mēs bijām grēcinieki un nemīlējām Dievu, Viņš mūs mīlēja un nodrošināja līdzekļus, lai mūsu grēki varētu tikt piedoti Viņa Dēlā (1. Jāņa 4:10). Šī brīnišķīgā mīlestība ir tā, kas velk mūs pie Viņa.

Iesaistīts ir ne tikai Tēvs, bet arī Dēlam ir ļoti aktīva loma mūsu glābšanā. Viņš nāca ar noteiktu misiju. „Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10) Kad vien mēs pārdomājam Viņa pacelšanos no zemes, Viņš velk mūs Sev tuvāk (Jāņa 12:32).

Cik tālu Kungs ir labprātīgs iet Savās pūlēs glābt mūs? Sk. Lūk. 15:3-10.

Šīs divas līdzības parāda, ka Dievs negaida pasīvi, kad mēs nāksim pie Viņa, bet aktīvi mūs meklē. Mūsu Dievs ir meklējošs Dievs. Nav svarīgi, vai mēs esam nomaldījušies tālu prom bīstamā vietā vai arī pazuduši mājās. Kungs mūs nenogurstoši meklē, kamēr mūs atrod.

“Tiklīdz avs ir noklīdusi, ganu pārņem skumjas un raizes. Viņš vēl un vēlreiz pārskaita ganāmpulku. Pārlicinājies, ka viena avs pazudusi, gans nesauž. Viņš atstāj deviņdesmit deviņas avis aplokā un iet meklēt vienu pazudušo. Jo tumšāka un vētraināka nakts un jo bīstamāks ceļš, jo vairāk gans nobažījies un jo dedzīgāk viņš meklē. Viņš pieliek visas pūles, lai atrastu šo vienu pazudušo avi.

Kāds atvieglojums ganu pārņem, tālumā izdzirdot tās pirmos, vājos brēcienus! Sekodams skaņai, viņš kāpj visstāvākajās klintīs, viņš iet gar pašu kraujas malu, riskēdams ar savu dzīvību. Tā viņš meklē, bet brēcieni kļūst aizvien vājāki, kas liek domāt, ka avs teju teju mirs. Beidzot viņa pūles tomēr ir atmaksājušās; tas, kas bija pazudis, nu ir atrasts.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 188. lpp.)

Pelnītā nāve

Jānis Kristītājs raksturoja Jēzu kā „Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29). Israēļietim, kam bija labi pazīstama upurēšana, kas tika veikta templī visā svētajā vēsturē, kā tas ir aprakstīts Vecajā Derībā, šo salīdzinājumu bija viegli saprast. Ābrahāms bija atklājis savu ticību, ka „Dievs pats sev sagādās jēru sadedzināmajam upurim”, un Kungs nodrošināja upura dzīvnieku Īzaka vietā (1. Moz. 22:8, 13). Ēģiptē israēļieši nokāva jēru kā simbolu dievišķajai atbrīvošanai no grēka važām (2. Moz. 12:1-13). Vēlāk, kad bija iecelta svētnīcas kalpošanas, uz altāra bija jāupurē divi jēri katru dienu, nepārtraukti: viens no rīta, bet otrs vakara krēslā (2. Moz. 29:38, 39). Visi šie upuri bija gaidāmā Mesijas simboli, kas bija „kā jērs uz kaušanu novests”, jo „viņam Kungs uzlicis visu mūsu vainu” (Jes. 53:6, 7). Tāpēc, iepazīstinot ar Jēzu kā ar „Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29), Jānis Kristītājs atklāja Kristus salīdzinošās nāves uzvarošo raksturu.

Savas kalpošanas laikā Jēzus atkārtoti stāstīja par Savu nāvi, lai gan mācekļiem bija grūti saprast, kāpēc Viņam jāmirst (Mat. 16:22). Pakāpeniski Jēzus izskaidroja Savas nāves lielo nolūku.

Kādu ilustrāciju Jēzus izmantoja, lai norādītu, ka Viņš mirst kā Vietnieks mūsu vietā? Sk. Mat. 20:28, Jāņa 10:11. _____

„Nevienam nav lielākas mīlestības par to, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem.” (Jāņa 15:13) Tā ir un paliek patiesība, pat ja viņi nesaprot un nepieņem šo upuri. Pie krusta Jēzus izlēja Savas asinis „par daudziem .. grēku piedošanai” (Mat. 26:28).

Ir svarīgi atzīmēt, ka Jēzus mira brīvprātīgi. Kā Tēvs atdeva Savu vienu vienīgo Dēlu, tā Dēls atdeva Savu dzīvību, lai atpirktu cilvēci. Nevienš nespieda Viņu to darīt. Jēzus teica: „Neviens to man neatņem, bet es to atdodu pats.” (Jāņa 10:18)

Pat Kajafa, kas atklāti noliedza Jēzu un kala plānus Viņa nogalināšanai, nelabprāt atzina Jēzus aizvietojošo nāvi (Jāņa 11:49-51).

Padomā, cik daudz nepateicības cilvēki parāda Dievam un tam, ko Viņš mums ir devis Kristū. Kā mēs varam būt droši, ka neiekritīsim tajā pašā slazdā? Kāpēc to ir tik viegli izdarīt, īpaši tad, kad piedzīvojam grūtus laikus? _____

Brīvs no grēka

Bez Kristus mēs esam grēka vergi, cilvēka kritušās dabas ļauno tieksmju vergi. Mēs dzīvojam uz sevi vērstu dzīvi, izpatīkdami sev, nevis dzīvojot Dievam par godu. Šādai garīgai verdzībai neizbēgamas sekas ir nāve, jo grēka alga ir nāve.

Bet Jēzus nāca „pasludināt atbrīvošanu gūstekņiem .. salauztos darīt brīvus” (Lūk. 4:18). Tie nav burtiski gūstekņi, bet garīgi sātana cietumnieki (sk. Marka 5:1-20, Lūk. 8:1, 2). Jēzus neatbrīvoja Jāni Kristītāju no Hēroda cietuma, bet Viņš atbrīvoja tos, kas bija saistīti ar grēcīgās dzīves ķēdēm, un atbrīvoja viņus no smagās vainas apziņas nastas, kā arī no mūžīga soda.

Kāds liels apsolījums ir atrodams šajos pantos? Sk. Jāņa 8:34-36. _____

Vārda „patiesi” izmantošana 36. pantā parāda, ka ir arī nepatiesa brīvība, pseidobrīvība, kas patiesībā iekal cilvēkus važās, lai viņi vēl vairāk nepaklausītu Dievam. Jēzus klausītāji uzticējās savai izcelsmei no Ābrahāma kā cerībai uz brīvību. Mums ir tāds pats risks. Ienaidnieks grib, lai mēs glābšanas jautājumā paļaujamies uz jebko –, piemēram, uz savām doktrīnu zināšanām, personīgo dievbijību vai kalpošanu Dievam – jebko, tikai ne uz Kristu. Bet nekas no tā, lai arī cik svarīgs tas būtu, nevar atbrīvot mūs no grēka un tā soda. Vienīgais patiesais Atbrīvotājs ir Dēls, kas nekad nav kalpojis grēkam.

Jēzus priecājās par grēku piedošanu. Kad četri vīri atnesa pie Viņa paralizēto, Viņš zināja, ka šis vīrs bija slims izvirtušās dzīves dēļ, bet Viņš arī zināja, ka Viņš bija nožēlojis. Vīra lūdzošajās acīs Kungs redzēja viņa sirds ilgas pēc piedošanas un viņa ticību Jēzum kā vienīgajam Palīgam. Jēzus maigi viņam teica: „Dēls, tavi grēki tev ir piedoti.” (Marka 2:5) Tie bija saldākie vārdi, ko šis vīrs jebkad bija dzirdējis. Bezcerība izgaiss no viņa prāta, un piedošanas miers piepildīja viņa garu. Kristū viņš atrada garīgu un fizisku dziedināšanu.

Farizeja namā grēcīgā sieviete mazgāja Jēzus kājas ar savām asarām un svaidīja ar smaržām (Lūk. 7:37, 38). Pamanījis farizeja nosodījumu, Jēzus viņam paskaidroja, ka „viņas daudzie grēki ir piedoti” (Lūk. 7:47). Tad Viņš viņai sacīja: „Tavi grēki tev ir piedoti.” (Lūk. 7:48)

„Tavi grēki tev ir piedoti.” Kāpēc šie ir vislabākie vārdi, ko kāds no mums jebkad ir dzirdējis? _____

Kristus dod mums mūžīgo dzīvību

Savu grēku dēļ mēs esam pelnījuši nāvi. Bet Kristus ieņēma mūsu vietu pie krusta un samaksāja nāves sodu, kas citādi būtu gūlies uz mums. Viņš, būdams nevainīgs, uzņēmās mūsu vainu un saņēma mūsu sodu, lai mēs, būdami grēcīgi, varētu tikt pasludināti par nevainīgiem. Pateicoties Viņam, bojāejas vietā mēs saņemam mūžīgo dzīvību. Jāņa 3:15 ir uzrakstīts šis brīnišķīgais apsolījums: „Lai ikvienam, kas Viņam tic, būtu mūžīgā dzīvība.” Tas ir apsolījums, kas atkārtots arī Jāņa 3:16 beigās.

Daži domā, ka pat pēc tam, kad viņi ir pieņēmuši Kristu kā Glābēju, mūžīgās dzīvības apsolījums piepildīsies tikai pēc Viņa otrās nākšanas. Tomēr glābšanas apsolījums ir izteikts tagadnē: „Tam, kas tic Dēlam, ir mūžīgā dzīvība.” (Jāņa 3:36) Kas tic Kristum, tam „ir mūžīgā dzīvība” tagad, „tas nenāks tiesā” pēdējā dienā, „bet ir pārgājis no nāves dzīvībā” (Jāņa 5:24). Tāpēc, ja mēs mirstam un guļam kapā, tad šis īslaicīgais miegs neatņem mums mūžīgās dzīvības realitāti.

Kad Jēzus kļūst mūsu Glābējs, mūsu dzīve iegūst pavisam jaunu nozīmi un mēs varam baudīt bagātīgāku un pilnīgāku eksistenci. Jēzus apliecināja: „Es esmu nācis, lai tām būtu dzīvība un būtu pārpārēm.” (Jāņa 10:10) Pārējo pasaulīgu izpriecu vietā, kas mūs piepilda bez patiesa apmierinājuma, Viņš piedāvā mums dzīvot pavisam citādu dzīvi – pilnu ar neizsmeļamu apmierinājumu Viņā. Šī jaunā piepildītā dzīve ietver visu mūsu būtību. Jēzus paveica daudz brīnumu, lai atjaunotu daudziem fizisko dzīvību. Bet pāri visam Viņš gribēja dot viņiem atjaunotu garīgo dzīvi, tīru no grēka, piepildītu ar ticību Viņam un ar glābšanas garantiju.

Kādu salīdzinājumu Jēzus izmanto, lai izteiktu, kāds ir rezultāts Viņa pieņemšanai? Ko tas nozīmē mūsu praktiskajā ikdienas dzīvē? Sk. Jāņa 6:35, 47-51.

Pārdomājiet mūžīgās dzīvības konceptu. Tā nav tikai neiznīcīga eksistence, bet pāri visam svētība, gandarījumu sniedzoša un laimīga dzīve mīlošā sadraudzībā ar Dievu uz jaunās zemes. Lai gan mēs vēl joprojām dzīvojam šajā pasaulē, kā mēs varam sākt kaut daļēji baudīt, ko nozīmē mūžīgā dzīve?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Ceļš pie Kristus” nodaļa „Grēciniekam vajadzīgs Kristus” 17.-22. lpp. un grāmatā „Izmeklētas vēstis” 1. sēj. nodaļa „1883. gadā sniegtais temats” 350.-354. lpp.

„Uzlūkodami savu Pestītāju, mēs pilnīgāk aptveram Debesu Valdnieka pienestā upura lielo nozīmi. Mūsu priekšā tiek pagodināts pestīšanas plāns, un domas par Golgātu izraisa dzīvību un svētas jūtas mūsu sirdīs. Tad tiek izteikta slava Dievam un Jēram, jo augstprātība un sevis paaugstināšana nevar plaukt dvēselē, kas savā atmiņā uzglabā dzīvas Golgātas ainas.

Kas iepazīsies ar Pestītāja nesalīdzināmi lielo mīlestību, tas sāks domāt cēlākas domas, tam tiks šķīstīta sirds un pārveidots raksturs. Tas izies, lai būtu par gaismu pasaulei, lai kaut mazliet atstarotu šo neaptverami dziļo mīlestību. Jo vairāk mēs domās kavēsimies pie Kristus krusta, jo pilnīgāk apgūsim apustuļa valodu, kas teica: "Bet es (..) negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei." (Gal. 6:14)" (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 661. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Glābšana ir dāvana, kas nozīmē, ka tā ir bez maksas. Vienlaikus – vai tā tomēr kaut ko nemaksā? Ko maksā šīs dāvanas pieņemšana, un, lai arī ko tas maksātu, kāpēc būt vērts maksāt ne tikai to vien?

2. Pirmdien mēs lasījām pantus, kas atklāja, ka glābšana ir Dieva iniciatīvas. Viņš pieliek visas pūles, lai mūs glābtu. Tomēr Jēzus arī teica, ka mums ir jāmeklē Dieva valstība un Viņa taisnība (Mat. 6:33). Viņa vārdi „cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem” (Lūk. 13:24) ietver to, ka mums ir jādzēnas pēc savas glābšanas. Kā to var izskaidrot?

3. Kā Kristus nāve pie krusta atklāj Dieva taisnību? Kā tā atklāj arī Dieva žēlastību?

4. Ja mēs varētu paši ar savām pūlēm un pat ar savu paklausību likumam nodrošināt sev glābšanas ceļu, ko tas liecinātu par grēka nopietnību? Tā vietā padomā, cik slikts ir grēks, ja tikai Jēzus nāve varēja to salīdzināt.

5. Reliģiskie jūdi sabbatā saskata prieku, ko sniegs mūžīgā dzīvība. Kādā ziņā šī ir laba ideja?